

Vzduch byl promytý bouřkovým deštěm, a voněl rozpuklou zemí. Na řeku vzduchou jarními přeháňkami a protékající široce rozevřeným údolím dopadal roztrženými mraky kužel jasného, chvějivého slunečního svitu. Před habřinou uzavírající kotlinu, obklopen plotem ze železných tyčí, stepaných do tvaru kopí z pozlacenými špicemi, se skrýval pod brečťanem klášter svatého Josefa z Copertina, příbytek ticha, klidu a stánek přemítání. Zde sídlil páter Diotiavelli, živý rébus, enigma, které se Robert Cox rozhodl rozluštit.

V zákrutu cesty jsme se střetli s mužem jedoucím na oslu, a ženou; bytelně stavěnou, kyprou a boubelatou do všech stran,

Páter Diotiavelli, létající mnich

MILOŠ KREJČÍ

obtíženou pytlou, která kráčela několik kroků za ním.

„Pochválen Pán Ježíš Kristus,“ pozdravila a pokukovala po nás, zatímco muž na oslu mlčel. Dobromyslný páter Anselmo z vesničky Torno, který nás vedl do kláštera, se zastavil:

„Až na věky. Řekni mi, Bonifáci, proč ty vždycky sedíš na oslu, a tvoje žena se rousá s nákladem pěšky trávou?“

„Protože nemá osla,“ řekl Bonifác.

„Co vás vede do kláštera?“

„Žena chodí do klášterní zahrady trhat šípky, velebný pane, a k páteru Diotiavellimu se chodí zpovídat. A tak jsem pro spaseení jeho duše raději u toho. I svatí rádi podléhají pokušení a lstem ďáblského světa. Nic nedělat, jen se modlit a skákat vzduchem jako klokan je hrozná nuda, a tak si musíte něco vymýšlet. O páterovi Diotiavellim, ještě než byl svatý, se všelicos povídalo; že mladá děvčata rád zpovídá, rozhřešení jim dává v sakristii, a potají pije mešní víno.“

„Bůh tě netrestej,“ rozzlobil se páter Anselmo. „Kde se v tobě takové rouhavé myšlenky berou? A odkdy rostou šípky na jaře?“

„To všechno je svatá pravda, velebný pane. Jestli není, oholím osla. A ty šípky jsou tam ještě od loňska. Páter Diotiavelli není žádné tůlulum. Jen to mu mám za zlé, že nás měl k tomu, abychom přijali svátost manželskou. Dřív, když jsme žili ve hříchu, bylo to lepší. Ale jinak mu tu svědčí. Předtím, než sem přišel, byl jako oteklá nit, ale teď je baculatý jako kojná, břicho má jak bubínek, a tloustne v boží zahálce a lenosti.“

„Ty můžeš něco mluvit o lenosti,“ okřikla ho žena. „Sám jsi tak líný, že bys nejraději seděl s dížkou na louce a čekal, až přijde kráva a sama ti tam nadojí mlíko. Ale to je pravda, velebný pane, že když jsme ještě neměli manželské posvěcení, měla jsem se líp. On teď nejenže se pořád válí v posteli,

ale kouří mi tam a myslí na samé marnivosti. Tuhle se pátera Diotiavelliho ptal, jestli andělé chodí také na záchod.“

„Já jsem vždycky toužil po pravdě a poznání. Ale na tuhle otázku jeho fištrón nestačil,“ řekl Bonifác. „Čekal jsem, že se aspoň rozčílí, ale on se nerozčílil, a to zase rozčílilo mě. Zrovna stál na žebříku a natíral okap. Tak mu povídám: Držte se dobře toho štetce, беру вам жebřík. A on sletěl a bacil sebou, jen to fleklo.“

Páter Diotiavelli! Ten jediný mě drží při víře, jinak jsem, velebný pane, chvála bohu, bezvěrec. A také jsem ho viděl na Štědrý večer, když pastýři pískali v kostele na písťaly, jak letěl vzduchem jako anděl k hlavnímu oltáři, a začal hrát na trubku. Jak dostal nátlak, převrátil fukem tabernákl. Jeptišky pištěly, ale on troubil tak, že by to ani andělé na harfách lépe nezahráli. A když

na finále zadul do trumpety, porazil stojan i s misálem.

A potom, s nosem nataženým k nebi, odplul na kruchtu, jen se mu nožičky třepaly. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych tomu, i když jsem svoji starou taky viděl lítat na koštěti. Teď už je ale tlustá, že na svém pometlu neproletí obkročmo komínem.“

„Pohane prolhanej!“ křikla na něho žena.

„Povídal mi tuhle páter Diotiavelli,“ pokračoval Bonifác, jako by neslyšel, „že ji viděl jednou v noci letět přes Čertův vršek, a rozletěl se za ní. Napomínal ji za ty spolky s rohatým, a ona na to, že kdyby za něco stál, nemusela by lítat za čertem.“

„Bůh ti odpusť, milý synu. Jsi velký hříšník.“

„Ani se s tím mým blafkou nebatve, velebný pane,“ řekla žena. „Na tváři mu musíte vidět, jak lže.“

„Nefrlej mi do toho. Tady se dějí takové věci, že nikdo nemůže poznat, jestli mluvím pravdu, nebo lžu.“

„Jak hýbeš hubou, lžeš!“

„Vy jste pátera Diotiavelliho opravdu viděl létat?“ zeptal se Robert Cox a vytáhl notes.

„Na vlastní oči,“ řekl Bonifác. „Při mši

jsme ho všichni viděli. Seděl u sloupu, modlil se, a najednou se zvedl do vzduchu i s kobercem. Zůstal klečel s rukama nataženými k oltáři, a když se zase snesl k zemi, sám opat kláštera přerušil mši a vysvětlil nám, očitým svědkům z pulpitu, co se stalo, a že to byl zázrak.“

„Opat je vzdělaný muž, studoval na dvou univerzitách,“ řekl důstojně páter Anselmo.

„To nic neznamená,“ odsekl Bonifác. „Já jsem měl tele, které cucalo dvě krávy. A čím víc cucalo, tím větší tele to bylo. Abych vám řekl pravdu, to lítání mě ani tak moc nebaví. Nejvíce se mi na něm líbí, že je skromný jako fialka, a oči má takové smutné.“

Víte, on dřív chodil fechtet, po žebroťe, takový couravý mnich to byl. Až jednou přišel k tomuhle klášteru. A tady se vzdycly děly zázraky a lidi drželi tradice. Odjakživa se tu vyskytovali létající mniši, a propůjčovali klášteru místní kolorit. Dokonce se kdysi říkalo, že když mniši lítají nízko při zemi, že je na bouřku.

Ale to víte, takové zázraky se denně nedějí, a teď už nebylo pamětníka, který by něco takového viděl. Lidi už tomu nechtěli věřit, a klášter chudl. Úroda byla mizerná, pole samá mandelinka, a ani ty už neměli co žrát. Až když přišel páter Diotivelli a vzali ho do kláštera, začaly ty zázraky znova, a sedláci už tam zase nosí selata a tetřevy.

Lítání byl v klášteře starodávňý zvyk, podle toho jejich svatého Josefa z Copertina. Páter Diotivelli nelítal hned, jak do toho kláštera přišel. Zpočátku nebyl ani moc oblíbený, jen kočky a psi ho měli rádi. Také si mi postěžoval, že je z chudé rodiny, že musel od malička nosit šaty po starších sourozencích, a to že od útlého věku v něm vytvářelo pocity sociální nespravedlnosti. Moc ho mrzelo, že musí nosit ty obnošené šaty, protože měl jenom sestry.

A ani ti rodiče nebyli jeho vlastní. On je Neapolitán. Nalezencům tady dávali jména jako De Angelis, Od Anděla, De Sanctis, Od světce, nebo Diotivelli, Necht' tě bůh vychová. „Já jsem signor Nonnoto,“ posteskl si mně. „V křesťnám listě mám v rubrice „otec a matka“ napsáno N. N., non noto, neznámí.“

„Z toho si nic nedělejte, velebný pane,“ konejšil jsem ho, „to byl Kristus taky, Josef byl jen jeho otčím, Marie ho měla s Duchem svatým, podle apokryfů s vojáčkem.“

„Kriste pane!“ pokřizovala se jeho žena.

„Rouhači!“ okřikl ho páter Anselmo.

Ale Bonifác se nedal zakřiknout: „Diotivelli vykonal poutě do četných svatých míst, a navštívil také všelijaké svaté hroby a kláštery, aby okoukal ty zázraky. A když se vrátil, jeho tělo se při mši zvedlo do vzduchu bez opory. Ale jinak je to člověk přemítavý a moudrý, vtělená dobrota a laskavost.“

A nejvíc sympatický je mi proto, že si někdy myslím, že ten jeho dar není od boha, ale od ďábla.“

Páter Anselmo zvedl ruce k nebi: „Zase se rouháš! Bůh ti odpusť.“

„Však by to nebylo poprvé, co se takové věci dějou,“ pokračoval Bonifác tvrdošíjně. „Mně je třeba divné, že on má rád café au

diable, víte, to je kafe s cukrem, hřebíčkem, skořicí, a brandy s citronem. A ledvinky jí nejraději po ďábelsku. A taky se mi svěřil, že mívá často hříšné myšlenky a nemravné sny, a takové rozpustilé halucinace a vidění. A že ho ty neslušné myšlenky nijak netrápí, naopak, že mu činí potěšení.“

„Teď už se opravdu moc rouháš, bezbožníku,“ jeho žena si vytřela oči, a vysmrkala se do zástěry.

„Sám ďábel ti všechny ty hříšné pomluvy našeptává,“ řekl páter Anselmo se vztyčeným prstem. Ale jako by mluvil k náhrobku.

Bonifác zívá a odhalil své nitro: „A vás, velebný pane, má rád jako kočka hořčici. Říká o vás, že jste trouba, farizej a licoměrník. Tak spánembohem, velebný pane. Orodujte za moji hříšnou duši. Pojď, ovečko moje,“ obrátil se k ženě a popohnal osla.

„Taškáři!“ křikl za ním páter. Otočil se k nám: „Okrofenil to všelijakými potouchlostmi, potměšilec, ale že páter Diotivelli doopravdy létá, mohu sám potvrdit, byl jsem u toho.“

Zvědavost Roberta Coxe dostoupila vrcholu: „Jak to dělá?“

„Chcete od pokorného služebníka Páně, aby vysvětlil cesty prozívatelnosti boží,“ řekl páter s těkavým úsměvem. „Páter Diotivelli je prostáček, boží člověk, pouhý nástroj boží, ale i když neoplývá všemi křesťanskými ctnostmi, koná apoštolské dílo. Jako u každého nezbadatelného jevu, přibarvuje a zkresluje jeho činy básnivost lidových vypravěčů, náboženská mýtotvorná fantazie. A hysterické staré panny, které vidí všude známky kopyt, je zase pokládají za lsti ďábelského světa. Opat kláštera, který o bratru Diotivellim psal učené pojednání, je nejpovolanější osoba pro takové otázky.“

Aleji prastarých dubů jsme se dostali ke klášterní bráně, v jejímž portálu byl výklenek se sochou svatého Josefa z Copertina. Páter dveřník vyšel z fortny, pozdravil nás křesťanským pozdravením, zrezivělé petlice vrat zaskřípaly: stáli jsme před zdmi kláštera.

Dlouhými tichými chodbami s cihlovou podlahou jsme se dostali do pracovních opatov, vyzdobené Doréovými dřevoryty biblických výjevů, kopií obrazu ze Sixtinské kaple, a lidovými barvotisky svatých. V rohu místnosti stál hvězdný glóbus s větrnou růžicí, vedle knihovny s folianty vázanými v kůži se krčila vitrínka se zčernalým stříbrem, v čele vyzdobená erbem neseným dvěma medvědy.

Opat nám věnoval ani konvenční úsměv, a usadil nás do křesel potažených granátovým sametem. Díval se na nás chladně, s tichou nevraživostí, brýlemi s rozdělenými sklíčky pro čtení a vidění na dálku. Jeho oči, kdysi černé, ožívaly prchavými záblesky vnitřního neklidu ve mdlém nevýrazném obličejí, jako vymodelovaném z šedožluté plastelíny. Z hladké voskové tváře vystupoval špičatý nos. Ve scvrklých rukou držel jako svatou relikvii růženec s velkým cizelovaným, zlatem vykládaným křížem. Mlčel výmluvně a přesvědčivě. Vycházela z něho skrytá moc, síla, která se neukazuje. Zdálo se, že zbožně naslouchá vnitřnímu hlasu, že žádná pochybnost neka-

lí jeho vyrovnanou mysl. Vypadal jako ikona.

„Dostanete-li se někdy do podpatku Itálie, naleznete tam v provincii Lecce malé středověké městečko jménem Copertino,“ začal jako by předčítal z knihy. „Na Via Victoria tohoto venkovského městečka je kostel svatého Giuseppa da Copertina, Josefa z Copertina, narozeného v roce 1603, který je patronem našeho kláštera.“

V domě svého otce, truhláře Felixe, si Josef už v útlém věku zřídil malý oltář, u kterého ve dne v noci odříkával růženec a zpíval litanie. V osmi letech zažil první svatou extázi. Odříkání a různé trýzně, které si od malička ukládal, nedostatečná strava, sestávající se z nechutné zeleniny a bylin, způsobily, že onemocněl žaludečními vředy. Po podivuhodném uzdravení zaslavil Josef svůj život bohu.

Dostalo se mu četných darů a schopností, kterými Bůh vyznamenává své vyvolené. Četl myšlenky osob, léčil nemocné, rozmnožoval jídlo, nacházel ztracené předměty a objevoval se současně na dvou místech. Jistý šlechtic jménem Baldassar Rossi byl přiveden k Josefovi, aby ho zbavil těžké duševní nemoci, která z něho dělala nebezpečného šílence. Jen s námahou ho přivedli a svázaného přinutiti kleknout před Josefem, který řekl: „Baldassare, nepochybuji a odevzdej se Bohu!“ Pak ho chytil za vlasy, zvedl se s ním do vzduchu, a zůstal tam s ním čtvrt hodiny. Baldassar se pak, nabyv opět zdravého rozumu, vesel vrátil domů a chválil Boha a božského sluhu Josefa za tak jedinečný skutek.

Jsou četné a ověřené záznamy o tom, jak se Josef často vznášel do vzduchu a jako prorok Eliáš cestoval k nebi, jak létal v kostele přes hlavy věřících, zatímco ženy omdlávaly a museli je polévat vodou. Byl přijat papežem Urbanem III., a vznesl se do povětří, když mu bylo povoleno políbit jeho nohy. Papež sám prohlásil, že osobně vydá svědectví o tom, co viděl.

Josef z Copertina zemřel v roce 1663 a 16. července léta Páně 1767 byl papežem Klementem XIII. kanonizován a přijat mezi světce.“

„Slyšel jsem,“ řekl Robert Cox, „že levičáci a vzdušné lety mohou, jako jiné mimořádné schopnosti, přicházet od Boha i od Ďábla.“

V opatově tváři se nehnul ani sval. Odpověděl s veškerou vážností: „Ani svatý Josef z Copertina nebyl uštěřen ďábelských pokusů. Je znám jeho boj s ďáblem, který se mu zjevil v kostele, a zhasiv všechna světla oltáře, uchopil ho za krk. A tu Josef vyvolal z hrobu svatého Františka, který rozsvítil všechny lampy, a skončil tak Josefův strašný zážitek.“

Je rovněž znám případ Magdaleny de la Cruz, abatyše kláštera v Cordobě, která se vznášela vzduchem čtyři stopy nad zemí. Byla jasnovidná, znala hříchy noviců a poznala na kněžích, když sloužili mši ve stavu hříchu. V roce 1543 onemocněla a zdálo se, že zemře. V křečích a záchvatech se při svaté zpovědi přiznala, že byla posedlá démonem, který ji naučil, jak napodobovat svatost a extáze a simulovat rány Kristovy na vlastním těle. Tento démon, s nímž uzavřela pakt již ve svých dvanácti letech, se jí zjevoval někdy jako černoch, ale také na sebe bral podobu svatého Františka. Šeptal jí tajemství ze života hříšníků, a umožňoval jí provádět zázraky.“

„Psychózy, hysterie, neurózy, halucinace,“ šeptal si pro sebe Robert Cox, ale nahlas se zeptal: „Ve vašem klášteře se vyskytovaly podle pověstí levitace ještě před páterem Diotivellim. Mohl byste mi o tom něco říci?“

„Je třeba, abyste věděl, že mnoho zázračných skutků, které se odehrávají v klášteřích a jiných svatých místech, zůstává utajeno, a je-li to vůle Páně, nedostanou se zprávy o nich na veřejnost,“ řekl opat. „V kronikách našeho kláštera se vyskytují zmínky o létání některých našich byvších bratří, ale zřejmě jimi nebyly pokládány za něco mimořádného.“

Zdá se, že oddané následování a napodobování života svatého Josefa z Copertina má v jistých případech jako přirozený důsledek projevy některých jeho zázračných skutků. Tak je tomu nepochybně i u našeho bratra Diotivelliho.“

Představený kláštera vstal a ukončil audienci: „Páter Anselmo vás uvede do vašich skromných příbytků. Jste našimi milými hosty.“

Sotva jsme měli čas se převléknout a spláchnout prach cesty, ozvalo se zvonění k obědu. V refektáři jsme při stolování věnovali veškerou pozornost páteru Diotivellimu. Nevypadal vůbec jako náboženský mystik. Dvě ustupující brady, uši s růžovými lalůčky, malý nos v ducaté tváři, ručičky s vypoštěřovanými dlaněmi a krátkými tupými prsty. Jeho malá zaoblená postava vězela v mnišském rouchu, které by potřebovalo vyžehlit.

Z kuchyně bylo slyšet rachot kastrolů a praskot omastku.

Páter Diotivelli sepnul ruce, lokty opřené o stůl, a jeho pomněnkové oči bezelstně, jako by v nich sídlila jeho duše, hleděly vroucně z hladce vyholené tváře na smíř kýtu ve veliké míse.

Po modlitbě bylo slyšet už jen cinkot nožů a vidliček, a zvuk vydávaný čelistmi, které šrotují řízek. Dobromyslný dáček okoštoval víno, ale měl hrdlo asi vyschlé, zašmákl mu a táhl, až v Korbelu nezůstalo nic. Po obědě vytřel chlebem omáčku z talíře, pokřičoval se a pohládl vypouklé bříško. Mastnota mu ještě tekla po bradě. Řeholní život mu šel očividně k duhu.

K podvečerní májové pobožnosti přišli lidé z dalekého kraje. Tabule oken s nepravidelnými sklíčky v olověném mřížoví, odlesk kolísavých plamének čadivých kuželíček kostelních svíců, stoupající oblak kadidla, které se táhlo za knězem ve zlatem

zdobeném ornátu, vytvářely v chrámové lodi tajemné zářeš.

Páter Diotivelli spojil ruce a jakoby pod tíhou utrpení těžce klesl na kolena na prostorový koberec u bočního chrámového sloupu, před třemi panely triptychu postranního oltáře, kde pod malým baldachýnem byly ve skleněné skřínce chovány vzácné relikvie kláštera: česka z levého kolena svatého Josefa z Copertina a článek železného řetězu, který nosil kolem pasu.

Z klenuté empory zadní galerie se ozývaly varhany. Svěží vzduch hebkého májového večera, který sem vnikal otevřenou chrámovou bránou, se smísl s vůní myrhového balzámu.

Uprostřed pobožnosti se páter Diotivelli, s očima obrácenými k nebesům, z ničeho nic zvedl a i s perským kobercem, na kterém klečel, stoupal v prázdnotu, a zastavil se ve vzduchu jako nebeská korouhev, absorbé en Dieu, s výrazem bohulibého štěstí a dojímavým blaženým úsměvem, jako by byl dočasně v ráji.

Byl hodný kus nad zemí a klečel tam jako ptáček na neviditelném bidýlku.

Věřící funěli úžasem. Venkovská babička v šátku vedle nás ze sebe vyrazila: „Bože svatý, rač pomoci, nedej mě ďáblu do moci!“ a chorus mysticů svíčkových bab v lavicích začal drmolit jakési střelené modlitbičky. Jeptišky volaly: „Sláva Bohu na výsostech!“ a zpod kapuc mnichů se linulo mumlání: „Miserere nobis, Domine, i Gloria in excelsis deo!“

Povětrná postava rozepjala ruce, jako by kázala, opánky se svezly na zem, a páter Diotivelli se snesl zvolna na podlahu jako anděl na růžovém oblaku. Teď, když se probral ze svatého vytržení, tvářil se jako kdyby ho korunovali růžemi. Varhany zaburácely a kněz rychle dosloužil mši.

Hrobová noc se vetřela potichoučku do mého pokoje. A zdálo se mi, že ještě neuběhla ani lžička písku ve starých přesýpacích hodinách na mém nočním stolku, když klášterní orloj odbil ve tmě půlnoc. Svatý aviatik mi nedal spát a do mých zavřených očí se stále vracel obraz vzácného fenoménu.

Když nemohu usnout, tak se kvůli tomu trápím, a to trápení mi nedá spát. Posadil jsem se na chvíli na ložní pelest, a pak jsem vstal. Vyšel jsem do dlouhé mlčenlivé chodby, ve které táhlo, a ačkoli jsem šel zlodějským krokem, zdálo se mi, že každé moje šlápnutí se rozléhá velebným tichem.

Noc má svoji moc.

Připadal jsem si jako ve starém strašidelném zámku, ve kterém studený vánek fouká do obličejů, teplota klesá a ledová ruka nadpřirozena vám sahá na krk. Slyšíte tajemný šelest, šramoty a praskoty, světla sama od sebe zhasínají, schody vržou a dveře se otvírají.

Sledoval jsem žlutý kužel své kapesní svítilny, až jsem se dostal k vyšlapaným, rozpukaným, zčernalým kamenným schodům, ovinutým železným zábradlím, po kterých jsem sestoupil malými postranními dvířky do kostela. Objal mě chladný vzduch chrámové lodi, ve které blikalo jen věčné světlo na hlavním oltáři.

V posvátném území postranního oltáře

vstoupil do světla mé baterky temný přelud a vrhl na zem pitvorný stín, kolena mi změkla.

„Myslím, že jsem na to přišel,“ řekl Robert Cox a luskl prsty. „Podívejte se!“ posvítíl svou baterkou na koberec a zvedl jej. Pod ním byla čtvercová železná deska spojená ocelovým dříkem s bočním chrámovým sloupem.

„Víte, co to je?“

„Ne.“

„Hydraulický zvedák. Dole ve sklepe pod podlahou je kompresor, který po zmáčknutí páky vžene z olejové nádrže olej pod píst skrytý v chrámovém sloupu. Hlava pístu je tady zakončena silným ocelovým dříkem, který drží ve vodorovné poloze tuto železnou desku, která vždycky leží pod kobercem na podlaze.“

Zapnutím kompresoru vytlačí olej píst, ukrytý ve sloupu, a zároveň s ním dřík, který se pohybuje vzhůru úzkým svislým výřezem ve chrámovém sloupu, a zároveň zvedá železnou desku přikrytou kobercem. Koberec splývá dolů přes desku, takže není nic vidět.“

„Stoupněte si sem,“ řekl mi. Došlápl jsem měkce na koberec a Robert Cox začal něco kutit za sloupem. Ozval se zvuk jako slabé zaskřípání, který však na mne zapůsobil jako zakrákání černého ptáka smrti. Půda se mi zachvěla pod nohama a zvedala mě zvolna do výše, až se zastavila. Vyjel jsem vzhůru na železnou desku, přikryté kobercem, jako ve výtahu.

Princip zařízení byl stejný jako u hydraulických zvedáků v opravnách aut, které zvedají automobil, aby mechanik měl volný přístup ke spodku vozu. Konstrukce musela být silná, aby unesla baculatého pátera Diotivelliho, ale tak velký problém to zase nebyl, tolik jako auto nevážil.

„Spusťte mě zase dolů,“ zavolaal jsem na Roberta Coxu.

„Nekřičte!“ odpověděl přidušeným hlasem, ale už bylo pozdě. Lustr před hlavním oltářem se rozsvítil, z šedých koutů chrámu se vynořily zakuklené mnišské postavy.

Chopily se Roberta Coxu a nesly ho andělíčkem do zahrady.

Spustil jsem se po rukou z železné desky, která se mnou zůstala třet ve vzduchu, a doskočil jsem na zem.

Vyběhl jsem za Robertem Coxem, ale ve studeném příšerí prvního ranního rozbřesku a ve světlech mnišských luceren jsem již jen zahlédl, jak ho temné postavy rozhoupávají a házejí přes mříž železného plotu, na jehož druhé straně se vzápětí ozvalo strašné zářvání.

Schoval jsem se za strom, a když se mniši pro mne vrátili do kostela, přelezl jsem rychle mříž. Robert Cox trčel v rašicím bodlinatém hloží a hlasitě sténal.

„Jsou skryté věci, které je lépe neodhalovat slabými silami lidského rozumu,“ řekl jsem. „Myslím si ale, že jediný člověk, který kdy v tomto klášteře doopravdy letěl vzduchem, jste vy.“

Jen tak jsem stačil uhnout cihle, kterou po mně Robert Cox hodil. Reportérský vtip je nebezpečný, neboť málokdy se sejdou dva reportéři se stejným smyslem pro humor.

Ilustrace Kristina POKORNÁ